

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

04 Haziran 2021

Sayı: 272

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Kapitalist kâr düzeni yozlaştırıyor
Yozlaşmaya karşı mücadele için düzene
karşı mücadele gerekli**



Mafya patronunun açıklamaları, AKP iktidarının, AKP'li siyasetçilerin ve devlet görevlilerinin kirliliğini ortaya döküyor. Pisliğin odağındaki işçileri bakanı, her zaman olduğu gibi "vatan, millet" edebiyatıyla, koltuğunda. Günler sonra, ortaya dökülen pislikler, en yakınındakilere ulaşan Erdoğan'dan destek aldı. "Yandaş" çevresi ancak AKP yönetiminin destek kararından sonra harekete geçti demek ki AKP'deki siyasi taraflar arasındaki kavga kızışmış durumda. Silahlı mafya destekli siyasi kavganın arkasında milyar dolarların paylaşılması olduğu açık; ekonomik kriz ve salgın döneminde işçi sınıfından çalınan, kaçırılan milyarlar.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Siyasetçi-mafya işbirliği sadece, kötü siyasetçilerden, kötü yönetimden, kötü yasalardan kaynaklanmıyor; kapitalist kâr düzeni bunları üretecek zemini oluşturuyor ve sürdürüyor. Bu düzende, kâr için kâr amacıyla yapılan her şey normal kabul ediliyor; böyle olunca sınır kalmıyor, varsa da kaldırılıyor. Patronların işçilerine, işçilerin hak mücadelesine karşı eskiden silahlı ülkücü çete, şimdilerde silahlı özel güvenlik besliyor. Benzer şekilde devlet de sol mücadeleye ve örgütlenmelere karşı mafya ve sağcı örgütleri besliyor.

Patronlar, kâr için işçileri en kötü, ölümüne koşullarda en düşük ücretle adeta karın tokluğuna, uzun saatler boyu dinlenmeye fırsat vermeden çalıştırıyor ve bu durum salgında bile normal görülüyor. Aynı bakış açısıyla bir siyasetçinin yükselmek, koltuk sahibi olmak ve koltuğunu korumak için yaptıkları olağan kabul edilip göz yumuluyor. Şimdi bazıları, temizlenmeden bahsediyor, cezalandırmadan söz ediyor. Evet, suçlular cezasını çekmeli, temizlik olmalı ama kâr düzeni değişmedikçe, kokuşmayı üreten bu düzen var olduğu sürece yeni mafyalar, yeni siyasetçiler, benzer ilişkileri kuracak. Çünkü emekçilerin toplum üzerinde hiçbir denetimine, kontrolüne, yönlendirmesine izin verilmeyen bir sistem var.

AKP iktidara geldiğinde "yolsuzluk, yoksulluk ve yasaklar" üçlüsünü değiştirecekti. Zamanla, yasakların sadece başörtüsü ve tarikatlarla ilişkin yasaklar olduğu ortaya çıktı. Diğer yasaklar; işçilerin hak almasını engelleyen, köylülerin taleplerini yok sayan, Kürt halkına dayatılan, öğrencileri bezdiren yasaklar yerinde duruyor, hatta salgınla tavan yaptı. Yoksulluktan anladıkları ise, kendilerini destekleyen beşli çete başta olmak üzere nurjuvazinin, devlet parası ve siparişleriyle palazlanmasını. Yolsuzluk ise tam seyirlik. Önce dindarlar çalmaz idi, sonra çalışıyorlar ama iş de yapıyorlar oldu. Şimdi sadece çalmak için iş yaptıkları netleşti.

Siyasetçi-mafya çekişmesinin, kendini ilgilendirmediğini düşünen emekçiler yanılıyor. Mafya, işçi sınıfının ürettiği zenginliğe yasa dışı yoldan el koyarak var olur. Patronun yasal olarak el koyduğuna mafyanın el koyduğu eklenir. Kolayca söylenen milyon dolarlar, işçi sınıfından çalındı, ücretler, satın alma gücü düşürülerek el kondu. Tıpkı Kürt köylülerinin, dağlarının bombalanmasında harcan paralar; Libya'da maaşa bağlanan IŞİD'lilere gidenler; garantili ödemesi bahanesiyle patronların kasalarına akanlar gibi.

Patronlar, AKP'nin salgındaki çalışmasından memnun görünüyor. Ancak yine de salgının etkilerinin ötesinde, ekonomik krizin etkileri vurdukça, rekabet ve kapanma arttıkça, alarm zilleri çalıyor. İşte böyle bir ortamda, iktidarın yıpranması yani kitleleri denetim altında tutmada zorlanması, hiç işlerine gelmez. Erdoğan'ın kendi iktidarını korumak için "milli" bahaneler uydurarak Soylu'ya destek açıklaması patronları zerre kadar etkilemez. Ancak dövizin günlerdir önlenemeyen yükselişi, etkiler. Patronlar, AKP'nin kitlelerin gözünde inandırıcılığını yitirdiğini anlarsa, yeni bir iktidar için devreye girmekte tereddüt etmeyecektir.

Ancak patronların sorunu ile emekçilerin sorunu, karşı çıktığı aynı değil. İşte bunu hep akılda tutarak, kendi çıkarımıza olan bir toplum için çalışmalıyız. (26.05.21)

Emekçinin Gündemi

Patronlar, salgını bahane ederek işçi sınıfına karşı saldırılarını sürdürüyor

Bursa'da tekstil patronunun saldırıları

Bursa'da Atılım Desen'de haklarını almak için sendikalaşan işçileri patron işten attı. İşçilerin tepki eylemine kısıtlamada ara verilse de yeniden başladı. TEKSİF sendikası öncülüğünde fabrika önünde eylem çadırı kuruldu.

Evensel gazetesinin haberine göre, 460 kişinin çalıştığı Atılım Desen fabrikası yöneticileri, kısıtlama öncesi çalışma izni belgesi çıkarma bahanesiyle işçilerin e-devlet şifrelerini toplamış ve işçilerin sendikal olup olmadığını öğrenmiş. Firma önünde konuşan sendika yetkilisi "alınan şifrelerin hangi işçilerin sendikamız TEKSİF'e üye olup olmadığını tespit edilmesi için kullanıldığı ortaya çıkmıştır. Şifreler alındıktan sonra sendikamıza üye olan işçilere yönelik baskılar yapılmış ve sendikadan istifaya zorlanmışlardır. Daha sonra işletmede sendikal örgütlenmenin öncülerinden olan Serap Yumuşak'a, çeşitli bahaneler öne sürerek 7 Mayıs'ta işbaşı yaptırılmadı" dedi.

Vardiyada olan işçilerin arkadaşlarına sahip çıkması üzerine patron, sendikaya üye olan 22 işçiyi daha işten attı. Patron işçilerin sendikadan istifa etmesi ve sendikal faaliyetlere katılmamaları için baskılarını sürdürüyor.

TEKSİF, "...Bursa halkını ve emekten yana olan herkesi mücadelemize destek olmaya çağırıyoruz... İşletmede işten atılan üyelerimiz işe geri alınana kadar ve toplu sözleşme imzalanana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" açıklaması yaptı.

Antep Angel Halı'da Kod 46 ile işten çıkarılan işçiler eylem yaptı

Mayıs başında Antep'te Angel Halı patronu, fabrika girişinde telefonlarını teslim etmek istemeyen yaklaşık 60 işçiyi, tazminatsız ve işsizlik ödeneği alamayacakları şekilde Kod 46 ile işten çıkardı. Tebligat gönderen patron, işçileri "yasa dışı grev yapmakla" suçladı. İşçiler, "grev yapmadıklarını ve patronun kendilerinin fabrikaya almadığını" aktardılar. Patronun tamamen keyfi davrandığını anlatan işçiler, "içeride çok baskı var, günde 10 saat çalışıyoruz, elden para veriyorlar" dediler.

DİSK Tekstil Gaziantep Bölge Temsilcisi "işçilerin insanlık dışı çalışma koşullarına, onursuz iftiralara ve işten atmalara karşı kazanana kadar mücadele edeceklerini" söyledi.

"Tam kapanma" başında işten çıkarıldıklarını öğrenen işçiler fabrika önünde buluştu. Eylemde söz alan DİSK Tekstil temsilcisi "aynı zamanda Stefany Halı patronu olan Angel Halı patronunun salgında çıkarılan yasaları fırsata çeviren patronlardan olduğun söyleyip

bir özet yaptı: "Angel Halı, fabrikasına yeni makineler alıp, fabrika sayısını artırırken, işçileri pazar günleri zorla 12 saat çalıştırdı, işçilerin mola süresini düşürdü, elden kayıt dışı para vermeye devam etti, üstüne işçilerin telefonuna el koymaya, iletişim hakkını gasp etmeye çalıştı. İşçiler, kişisel, içinde şahsi bilgilerinin bulunduğu telefonları teslim etmek istemeyince işe alınmadılar. Kapı önünde bekletilen vardiya, fabrikaya girip iş başı yapmayı beklerken, Angel Halı patronu içerideki vardiyayı da dışarı çıkardı ve makineleri kapattı. Üç gün boyunca fabrikaya alınmayan ve işe gelmeleri için servis dahi çıkarılmayan toplam 63 işçi ardından Kod-46 ile yani hırsızlık suçlamasıyla işten çıkarıldı."

Patronlar, sözde işten çıkarma yasağı döneminde Kod 29'u kullanarak işçileri iftiralarla, tazminatsız ve işsizlik ödeneği olmadan işten atıyordu. İşten çıkarma yasağında bile uygulanan Kod-29'dan şikayetler, işçi eylemleri artmıştı. Çalışma bakanlığı, patronların haksız ve keyfi uygulamasını önlemek yerine her bir alt maddesi, farklı suçları niteler halde başka kodlara böldü. Yani numara değişti ama patronların işçiye karşı serbestçe yaptığı haksızlığında hiçbir şey değişmedi. Angel Halı'daki işçilerin, hırsızlık iftirası ile Kod-46 ile işten atılması somut bir örnektir. (01.06.21)

Kamu işçilerinin toplu sözleşme süreci başlıyor

700 bini aşkın kamu işçilerinin 2021-2022 yıllarını kapsayan toplu sözleşme süreci başlıyor. Önce birlikte hareket ettiğini açıklayan Türk-İş ve Hak-İş ile çerçeve sözleşme imzalanacak; ardından her işkolunda ayrı toplu sözleşmeler yapılacak.

Türk-İş yönetimi değil ama basın; sendikacıların izleyeceği yolu açıkladı: Hazırlanan taslak pazartesi sabahı 09:30'da sendika başkanlarına sunulacak; 11:00'de ise sözleşmeden sorumlu çalışma bakanlığı temsilcisine. Taslak ne sendikacılara ne de işçilere soruldu; tartışmaya bile vakit yok. İşte sendikal demokrasi!

Önceki sözleşme 3.500 liranın altındakilere 150 lira zammın üstüne her altı ayda sırasıyla %4 - %3+enflasyon - %3+enflasyondur. Bu zam, kamu işçilerine gelir kaybı yarattı. Bu sözleşme için brüt 4.800 lira taban ücreti üstüne ilk 6 ay için %20; diğerleri için enflasyon+ %3 zam, şu anda bile yetersiz. Enflasyon, dolaylı vergi artışları, işsizlik nedeniyle ailelerin gelir kaybı eklendiğinde, zammın

zaten düşük olan yaşam düzeyini bile koruyamayacağı belli.

Ancak bundan daha önemlisi, işçilerin kendi yaşamlarını doğrudan ilgilendiren sözleşmeye ilişkin taleplerinin sorulmaması, sürece dahil olmayıp, sendikacıları denetleyememesidir. İşçi, kendi hak mücadelesinin dışında tutuluyor.

Türk-İş başkanı, çerçeve sözleşmeyle ilgili açıklamasında, tayin hakkı olmadan kadroya alınım işçilerin bir hakkını ve zorunlu emeklilik dayatmasını dile getirdi. Ücret, pandemide ağır çalışma koşulları, 2.470 işçiye zorunlu izin dayatması, sendika baskısı, benzeri bir çok sorunu işçiler yaşıyor. Hatta bazen diğer sorunlar, ücretin önüne geçiyor.

Salgın döneminde bir tek işçiler, her zaman çalıştı. Son kapanmada bile kayıtlı 24 milyonu aşkın işçinin 22 milyonu çalıştı. Fabrikalarda, işyerlerinde, ne gerekli sağlık kuralları vardı ne de aşı.

Sözleşmesi yapılacak olan kamu işçilerinin önemli bir kısmı, hastanelerde taşeronla

çalışıp kadroya alınım işçiler. Onlar salgın döneminde çok daha ağır koşullarda çalıştı. Doktorlara, hemşirelere ağır aksak yetersiz ödenen primler, sağlık işçilerine edenmedi. Ancak aynı baskı, kısıtlama ve zorlukla çalıştılar. En iyi ücret hak ediyorlar.

Kamudaki çerçeve sözleşme, sadece kamu işçilerini değil, önümüzdeki yıl yapılacak olan özel sektör sözleşmelerini de etkiliyor. Hatta ağustosda yapılacak olan memur ve memur emeklisi sözleşmelerini de. Bu nedenle dayanışmak gerekli. 1986'da bunu yaşamıştık. "Bahar Eylemleri" adı verilen, kamu işçilerinin toplu sözleşme mücadelesi, 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle dibe inen ücretleri yükselten, hükümete geri adım attıran ilk büyük mücadeleydi. Bu mücadele ve toplumda aldığı destek, patronların gözünü o kadar korkutmuştu ki ertesi yılki toplu sözleşmede özel sektör işçileri %300; sonraki sözleşmede %150 ücret zammı almıştı. Hükümeti ve patronları gerileten işçi sınıfının gücü hala yerli yerinde duruyor. (31.05.21)

Tarım kuraklıktan etkilendi

Ziraat Odası, geçen ay 22 olan kuraklıktan etkilenen il sayısının bu ay 41'e çıktığını, birçok gıda bitkisinin ürün vermeden kurduğunu açıkladı. Buna karşın tarım bakanlığı, tarımsal üretimin ve ekilen alanların arttığını açıkladı. İki açıklama arasında çelişki var gibi görünse de yok.

Tarımda sanayileşme artıyor. Kendi tarlasını eken köylü azalırken, ticari bir iş olarak tarım

yapan şirket sayısı ve ettikleri toprak artıyor. Bu işletmeler, devletten teşvik alıyor, sübvansiyon alıyor, vergi muafiyeti, satın alma garantisi, satış ve ihracat kolaylığı alıyor, alıyor da alıyor. Borsa haberlerinde petrolün, dövizin yanında pirincin, şekerin fiyatı, kâr nesnesi olarak sıralanıyor. Kitlelerin doyması ya da parası yetmediği için satın alamaması

kimin umurunda. Ayrıca, bir avuç köylünün borç batağında topraklarını kaybetmesi bu ticari şirketler ve onların hizmetindeki tarım bakanlığı için iyi haber.

Bu nedenle İstanbul'da milyonlarca ton toprağı delip kanal yapılabilecek teknoloji varken nehirlerin bitişiğindeki tarlaların sahibi köylüler suya ulaşamıyor ve ürünleri için gökten yağacak yağmura muhtaç. (01.06)

Siyasetin Gündemi

Millet İttifakı işçi sınıfı için bir çözüm olabilir mi?

Erdoğan'ın AKP iktidarı artık her geçen gün çürüyerek yıpranırken CHP, İYİ Parti, Saadet Partisi ve Demokrat Parti'den oluşan Millet İttifakı ve onu destekleyen çevreler ile medya, ittifakı bir "ümit", bir çözüm olarak önümüze sürüyor.

AKP'nin önderliğindeki Cumhur İttifakı, tartışma götürmez bir şekilde işçi sınıfı ve yoksul kitlelerin düşmanıdır. Mafya olaylarının da canlı bir şekilde gündeme getirdiği gibi, çürüyen ve pis kokular saçan ve halkı her geçen gün yoksulluk ve sefaletle sürüklemeye devam edip patronların ceplerini doldurmaya devam ediyor. Ama biz emekçilere "Vatan, Millet, Sakarya" edebiyatı yapan Millet İttifakı ve onu şu veya bu şekilde destekleyen, eski Başbakan Davutoğlu'nun Deva Partisi, eski Ekonomi Bakanı Ali Babacan'ın Gelecek Partisi veya HDP, bir "kurtuluş" olarak sunuluyor. İşçi sınıfı, geçmiş deneyimlerden dersler çıkararak "ucuz ve kolay çözüm yolu" tuzağına düşmemeli.

Tek tek CHP, İYİ Parti, Saadet Partisi'ni, Demokrat Parti, Deva ve Gelecek partilerini ve hatta HDP'yi sınıf açısından incelediğimizde aralarında birçok söylem ve tavır farkı görebiliriz. Ancak emekçiler ve yoksul kitleler için önemli olan, aralarındaki farklılıklar, söyledikleri, anlattıkları güzel vaatler ve yaptıkları eleştiriler midir? Örneğin Kılıçdaroğlu'nun son açıklamalarına ve söylediklerine baktığımızda, önümüzdeki seçimlerde Millet İttifakı iktidara gelecek, demokrasiyi geri getirecek ve her

şey çok güzel olacak! Hatta Kılıçdaroğlu, kitleleri masallarına ikna edemediğini bildiğinden son konuşmalarını hep yeminle bitiriyor.

Yeniden bir defa daha "güzel vaatlerin, güzel lafların" kurbanı olmak istemiyorsak ve gerçekten bir kölelik ve sömürü düzeni olan patronlar düzenine son verip "herkesin insanca yaşayabileceği" bir düzen kurmak istiyorsak biz emekçiler, üretimden gelen gücümüzü kullanıp, kendi sorunlarımızı çözmek için, "bir ulu kurtarıcı" beklemeden, elimizi taşın altına koymalıyız. Bunun gerçekten bir gereklilik olduğunu ve başka hiçbir seçeneğimiz olmadığını Millet İttifakı siyasetine bir göz attığımızda somut olarak görebiliriz.

Millet İttifakının temel siyasetinin çözümsüzlüğü

Millet İttifakı ve liderleri Cumhur İttifakını acımasızca eleştiriyor, hatta bolca "kayık dövuşü" yaparak bir birlerine sataşarak ağır ithamlarda bulunuyorlar. Ve tüm bunları kullanıp biz emekçilere ve yoksullara "bakınız bizler bu iktidara ne kadar sert çıkıyoruz" görün ve seçimde bize oy vererek bizi iktidar yapınız diyorlar. Millet İttifakı seçimleri kazansa ve iktidar olsa hangi siyaseti uygulayacak?

Detaylarını bilemesek söylediklerinden ve geçmişte yaptıklarından genel olarak tahmin etmek zor değildir. Bu toplumda her şeyi üreten işçi sınıfıdır. Ama bu zenginliklere

bizi sömüren patronlar ve onlara hizmet eden iktidarlar el koyuyor. İşte esas mesela da burada; eğer bir parti veya ittifak, emekçileri temel alarak banka sistemini, üretimi, toplumun genel çıkarları açısından örgütleyip, işsizliğe son vermek için mevcut iş imkanlarını tüm emekçiler arasında, hiçbir ücret kaybı olmadan paylaşmayı, toplumun sağlık, eğitim, ulaşım ve genel yaşamını, bir avuç para babasının değil de herkesin mutluluğu için kullanmayı amaçlamıyorsa sonuç itibarıyla patronlar düzenine hizmet eder.

Meseleye bu açıdan baktığımızda Millet İttifakının "eğer biz iktidara gelirse, üretime, bankalara ve tüm karar mekanizmalarına emekçileri seferber ederek onlarla birlikte, patronlardan gelebilecek tüm engelleri aşarak, toplum çarkını bir avuç mutlu azınlık için değil tüm halkın isteklerini, ihtiyaçlarını karşılayarak onların mutluluğuna katkıda bulunmak için gerekeni yapacağız, dediğini duyduunuz mu, gördünüz mü? Hayır. İşte bu nedenle Millet İttifakından emekçilerin ve yoksulların haklarını savunup sömürü düzenine karşı gelmelerini beklemek, "ölü gözünden yaş beklemektir."

Yaşadığımız ekonomik kriz ve salgın şartları çok feci ama yine de bizler için tek çözüm, üretimden gelen gücümüzü kullanarak bu köle düzenini değiştirmektir. (30.05.21)

Suriye siyasetinin son hali; Türkiye dinci gericilerin barınağı oldu

Uzuncu bir süredir, farklı illerde yapılan operasyonlar sonucunda aranan ya da eylem hazırlığında olduğu açıklanan IŞİD (DEAŞ), el Nusra gibi dinci gerici örgüt militanları gözaltına alınıyor. Sadece yakalananların sayısı toplandığında bile Türkiye’de, dolu militan var. Bu durum, sınırdan ne kadar kolay geçebildiklerini, farklı şehirlerde yardım alabildikleri birçok bağlantılarının, destekçilerinin olduğunu da gösteriyor.

Yakalananlar arasında, çocuk ve kadınları esir edip satan, satırla kafa kesen, sivil ve askerlere karşı vahşi suçlar işleyenler de var. Dinci militanlar, Suriye’nin İdlib eyaletine kısılmış durumda. Türk

ve Rus ordusu, eyaletin çevresini güya denetim altında tutuyor. Rusya, sürekli ateş açıldığını, Türkiye’nin anlaşmaya uymadığını açıklıyor.

Türkiye’nin, maaş karşılığı savaşmak isteyenleri Libya’ya götürdüğü biliniyor. Libya’da, AB’nin ve ABD’nin girişimleriyle çatışma durup siyasi süreç başladığından, oradaki yabancı savaşçılar adeta boşa kaldı. Tarafların siyasi sürece silahlarla müdahale etmesini önlemek amacıyla Libya’dan çekilmeleri için birkaç kez çağrı yapıldı.

Bir yolunu bulan, bir kısmı Türk vatandaşı dinci militanlar, Türkiye’ye geldi, geliyor. Çoğu gizlenme gereği

duymuyor, işe giriyor, iş kuruyor. Ancak hükümetin geçmişteki IŞİD ve diğer örgütlere dostça tutumunda biraz değişiklik var. Türkiye’de bombalar patlattıkları halde, petrol ve başka ticari ürünler karşılığında tırlar dolusu asker malzeme gönderildiği günler geride kaldı. ABD’ye yaranmak için hiç olmazsa kimliği açığa çıkıp arananlar, neredeyse her hafta yapılan polis baskınlarıyla gözaltına alınıyor.

İktidarın Suriye siyasetinden geriye bu kaldı; korkunç suçlar işleyen dinci gericiler, gerici fikirlerini Türkiye’ye taşıyıp yayıyor ve onları yakalamak için devletin olanakları seferber ediliyor. (01.06.21)

Seç, seç, beğen

Demokratik hakların neredeyse yok edildiği bu günlerde anayasa bolluğu var. AKP’den önce MHP, ardından CHP ve İYİ Parti kendi önerilerini açıkladı. Anayasanın tümünden değişmesinden, yönetim sistemi gibi bazı yönlerinin değiştirilmesine kadar, öneriler havada uçuşuyor. Akşener ve Kılıçdaroğlu’nun “güçlendirilmiş parlamenter sistem” önerileri, aynı değil. İlk seçimde mevcut sisteme karşı çıkan muhalefet liderlerinden biri seçilirse, sistemi değiştirecek. Böylece her şey güllük gülistanlık olacak.

Muhalefet partileri, ekonomik, sosyal ve siyasi sorunlardan Erdoğan’ın kişisel iktidarını sorumlu tutuyor. Sanki Erdoğan vazgeçse sorunlar bitecek. Erdoğan’ın kişisel yönetim kurduğu, bir gerçek.

Tüm sistemi değiştirmesi, geniş kitle desteği sayesinde ve uzun yıllar aldı. Tekrar yeni bir sistemin inşası da yıllar alacak; oysa dayanılmaz aşamaya gelen sorunlar birikti. Siyasilerin, sistem oluşturmasını kim bekleyebilir?

Erdoğan, tek elde toplanan güçlü iktidarın “Türkiye’yi uçuracağını” söylüyordu, milyonlar ona inandı ama Türkiye yere çakıldı. Çünkü sorun şu veya bu sistem değil. Muhaleif partiler, aynı kitle desteği olmadan sistem değişikliğiyle uğraşırken, kitleler onları mı bekleyecek?

Muhalefet partilerinin, sistem ne olursa olsun kâr düzeninin kendisinden kaynaklanan eşitsizlikleri, adaletsizliği, işsizliği, hor

görmeyi, yetmeyen altyapı ve sosyal hizmetleri, hızla düzeltme olanakları yok. Çünkü parayı elinde tutan, parayı kasalarına akacak şekildeki sisteme kimseyi yaklaştırmayan patronlar buna izin vermez. İşte buna çözümleri olmadığı için hem inandırıcı değil, hem de göstermelik hedeflerle destek arıyorlar.

AKP iktidarının en demokratik olduğu dönem 12 Eylül darbe anayasasıyla geçti; en baskıcı dönemi de parlamenter sistem varken başladı. Kitleler, sisteme değil, “yapacağım” dediklerine baktılar ve yapabileceğine güvendiler. İşte bugün de gerekli olan budur. Kitleler, başka birinin değil, doğrudan kendisinin yapabileceğine güvenmeli. (28.05.21)

Uluslararası Gündem

Filistin

Ezilen Filistin halkı ile dayanışma!

Gazze halkı yine bir ateş tufanına maruz kalıyor ve ölümlerinin yasını tutuyor. Her zaman olduğu gibi, müdahale etmek için İsrail devleti Hamas'ın roket ateşini bahane olarak kullandı ve "hedefli" bombardımanları gerçekleştirdiğini iddia etti. Böyle bir yalana kim inanır?

Gazze Şeridi, dünyanın en yoğun nüfuslu bölgelerinden biri, 40 km uzunluğunda ve 10 km genişliğinde. Bombalar, güvenli sığınaklar, boş alan olmayan yerde sivilleri ve Hamas militanlarını nasıl ayırabilir?

Hamas'ın yaptığı gibi İsrail'e roket atmak kör ve terörist bir politika. Ancak Gazze gibi bir bölgeyi bombalamak çok daha büyük ölçekte. Bu bir devlet terörüdür. Her iki tarafı aynı kefeye koymak, sözde demokratik ve aşırı silahlı bir devlet olan İsrail'in, zaten harap olmuş bölgeyi yok etmeye çalışırken, en güçlü olanın yasasını kabul etmektir. Her şeyden önce Filistinlilerin binlerce kez meşru isyanına sırtını dönmektir!

İsyan, İsrail devleti tarafından sürekli bastırıldı ve bastırılıyor; aynı zamanda Hamas tarafından kullanılıyor.

Son isyan ne Gazze'den ne de Hamas'tan geldi. Bir Doğu Kudüs mahallesinde tahliyelerine karşı çıkan ailelerden geldi. Daha sonra Lod, Jaffa veya Acre St. John ve Batı Şeria gibi karışık şehirleri ateşledi. Hamas'ın İsrail'e roket atması denetimi ele geçirme siyasetidir.

Hamas, protestocuların dayandıkları haklı zeminine bilerek el koydu ve kitlelerin

seferberliğini, kendi politikalarını, kendi yöntemlerini, Filistin halkına kendi egemenliğini dayatmak için iki aygıt arasında bir çatışmaya dönüştürdü. Yani Filistinliler düşman olarak İsrail devletine sahiplerse, rakip olarak da Hamas var.

Aşırı sağcı Siyonist gruplar ve Filistinli gençler arasındaki şiddetli ve nefret dolu çatışmaların artmasıyla birlikte, birçok İsraili Yahudi, şimdi bedelini ödedikleri toplumsal bir savaş tehdidi altında olduklarını fark ediyor. Ama buna nasıl şaşırırız?

70 yıldır hükümet, Batı Şeria'da yeni toprakları yerleşime açıyor ve yaşayan bir Filistin devleti kurmayı imkansız kılıyor. İsrail, Doğu Kudüs'ü ilhak etti, Gazze'ye abluka uyguladı ve sakinlerini açık bir hapishaneye kilitledi. İsrail'de Yahudilerin ve Arapların aynı haklara sahip olmadığı bir apartheid (ırkçı) politikası uygulandı. İsyan çok tehdit edici hale geldiğinde, İsrail düzenli olarak, Filistinlilere savaş açıyor.

Netanyahu, iktidarda kalmak için yıllardır Yahudi üstünlükçü aşırı sağa güveniyor, bakanlık teklif ediyor, şiddetine göz yumuyor ve tüm sömürgeleştirme çabalarını destekliyor.

Bu gerici girişimler, bazılarının "Araplara ölüm" diye bağırdığı, diğerlerinin "Yahudilere ölüm" diye bağırdığı, ürpertici yüz yüze kalmaya yol açtı. Bunun bir elektroşok olarak hizmet edeceği umuluyor, çünkü iki halk için

birlikte yaşamayı kabul etmekten başka bir gelecek yoktur. Bu mümkün mü? Evet, İsrail'in büyük güçler tarafından desteklenen sömürge politikasıyla savaşmamız şartıyla. İsrail liderleri, Filistinlilerin haklarını inkar ederek devletlerini kurdular ve kendilerini, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin bölgesel aleti haline getirdiler. Bu yüzden sözde "uluslar arası topluma" İsrail hükümetine herhangi bir baskı uygulaması için güvenilemez.

Bu koşulsuz destekte Netanyahu, Fransız hükümetine de güvenebilir. Paris'teki Filistin yanlısı protesto yasağı bunun bir kanıtı. Başbakanın yaptığı gibi protestocuları "Yahudi düşmanları" olarak adlandırmak, Filistinlilerin baskısına müthiş bir katkı.

İsrail ve Filistinli liderler, emperyalist güçlerin suç ortaklığı ile halklarını kanlı bir çıkmaza sokuyor. İki halk içinde bunu fark edenlerin giderek artması gerek.

Çözüm, yalnızca aynı topraklarda birlikte yaşamının yollarını arayan İsraililer ve Filistinlilerle olabilir. Bunun için, iki halkı aralarında bir savaşa sürükleyenlere karşı çıkmaları gerekir. Filistin halkının bastırılmasına karşı birlikte mücadele etmeli ve her iki halkın aynı haklara sahip olması gerektiğini teyit etmeli, çünkü "başkasına ezen bir halk, özgür bir halk olamaz." LO (19.05.21)

Afganistan

Bitmek bilmeyen, sonu gelmeyen bir savaş

ABD Başkanı Joe Biden, ABD askerlerinin Afganistan'dan tamamen çekilmesinin tarihi olarak, kendinden önceki Cumhurbaşkanı Donald Trump tarafından Talibanlar'la imzalanan bir anlaşmaya göre 1 Mayıs olarak belirlenen takvimi biraz geciktirerek, sembolik bir tarih olan 11 Eylül 2021 tarihini belirledi.

Bush, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki (ABD) 11 Eylül 2001 saldırılarının ardından, Kabil'deki Taliban rejiminin El Kaide ve Bin Ladin'i koruma altına aldığı bahanesiyle, Afganistan'a müdahale etmeye karar verdi. Taliban rejimi birkaç hafta içinde bozguna uğratıldı ve Bin Ladin Afganistan'dan kaçtı.

Aslında, ABD ordusu ve 2014 yılına kadar Fransız birliklerini de içeren NATO askeri güçleri için sonu bir türlü gelmek bilmeyen bir savaş başlıyordu.

Amerikan koruması altında iktidara getirilen kukla adamların, Kabil'in ötesinde bir otoriteleri olmadı. Bugün ülke, El Kaide ülkesindeki yerini yeniden kazanır, İslam Devleti Örgütü de onlarla iş birliği yaparken, içlerinde Taliban'ların en güçlü hizip olarak görüldüğü, savaş ağalarına teslim edilmiş durumda bulunuyor. Afganistan'da hiçbir

gün saldırı olmadan geçmiyor. Halk, çeşitli silahlı gruplar tarafından tuzağa düşürülmüş durumda ve terörizm asla gerilemiyor.

Amerikan emperyalizmi olanaklar konusunda cimrilik etmedi. Bugün Afganistan'da yaklaşık 3 bin Amerikan askeri kaldıysa da



Amerikan Devleti'nin burada bulunan paralı askerleri sayılmazsa, 100 bin askerden fazla askeri birlik bulunuyor. Bu savaşta en gelişmiş ekipmanlar, savaş araç gereçleri materyaller, dronlar ve mükemmelleştirilmiş bombalar test edildi.

Dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Afganistan'da, ABD'nin angajmanı, genellikle aynı kişiler oldukları gerçek bir olgu olan savaş ağalarının ve uyuşturucu kaçakçılarının banka hesaplarını şişiren, Amerikan askeri sanayi sektörünün servetini arttıran ve Afganistan'daki yolsuzluk şebekelerinin gelirlerini besleyen

yaklaşık 2.000 milyar dolara mal oldu.

Eğer, Afganistan'da 2400 Amerikan askerinin öldüğü doğruysa, özellikle ülkeden kaçan milyonlarca mülteci arasında dolaylı yoldan kurban edilenlerin sayısı gibi, öldürülen Afganların gerçek sayısı da asla bilinmeyecek. ABD'nin Afganistan'daki hedefi, hiçbir

zaman, asla Bush'un 2001'deki askeri müdahalesini haklı göstermek için tekrarladığı gibi, halkı korumak ya da Taliban rejimi tarafından ayaklar altına alınan kadın hakları sağlamak için bir müdahalede bulunmak olmadı.

Yirmi yıl sonra, ABD emperyalizmi alanı Taliban'a

bırakmaya kararlı görünüyor, çünkü son NATO birlikleri kadar kendi birliklerinin Afganistan'ı terketmesi Kabil'deki kuklalarını korumasız bırakacak.

Aslında ABD başlangıçta, Taliban 1996 yılında kendini iktidar için dayattığında, bunu uygulanabilir bir seçenek olarak görüyordu. Halk ise ABD'nin bu ülkede "teröre karşı savaş" bahanesiyle yarattığı kaosu faturasını ödemeye devam edecek. bu çıkar çevrelerine karşı yaptırımlar uygulayacak. LO (21.04.21)

Yöneticilerin felaketi küçümsemesi

Salgın Hindistan'da felaket bir geri dönüş yapıyor. Medya, her şeyden yoksun olan, dolup taşan hastaneleri, solunum cihazı olmadığı için sokakta ölen hastaları ve hatta cesetlerle taşan krematoryum alanlarını (ölü yakma yerlerini) gösterdi. Umutsuz aileler ölümlerinin yasını tutuyorlar ve tamamen aciz durumdadılar.

Devlet hiçbir çare bulmadığını gösteriyor. Hükümet açıkça bu durumdan dolayı büyük bir sorumluluk taşıyor. Devlet, bu zamana kadar, sorun ne olursa olsun, Müslümanları şamar oğlanı göstererek bir tür nefrete dayanan dini milliyetçi bir partinin elinde. Devlet bir eliyle

pogromları ve diğeriyle de özelleştirmeleri götürdü. Ve pandeminin başlangıcında, halk için anlaşılabilir bir küçümseme gösterdi.

Milyonlarca işçi, işyeri kapanışları nedeniyle gelir kaynakları olmadan, bazen yürüyerek, köylerine ulaşmaya çalıştı. Büyük şehirlerde kalan yüz milyonlarca insan, hastalığın onları açlıktan daha az korkuttuğunu iddia etti. Hindistan hükümeti, tüm meslektaşları gibi, aşılama

hakkında büyük konuşmalar yaptı, nüfusun sadece küçük bir bölümünü aşılıyarak istatistikler ve gurur verici grafikler üretti.

İktidardaki milliyetçiler birkaç hafta önce büyük dini mitinglere izin verdiler. Daha da kötüsü, kendileri herhangi bir sağlık önlemi almadan yeniden seçilmeleri için siyasi toplantılar

bağlantıdır. Bu ülkede büyük fabrikalar, küresel tröstlerin iştirakleri veya Hint şirketleri var ve aktif ilaç olanaklarının üretimi için üçüncü sırada yer alıyor. Hindistan'da aşılama üretmek için gerekli patentleri ve teknikleri sağlamada hangi teknik zorluk var? Şüphesiz aşılama bir şey yok, ama kâr yasası, ticari sır,

küresel aşı şirketlerinin gücü aksini kararlaştırdı. Bedelini ise Hintli halk ödüyor.



Pandeminin başlangıcında bir belge, iki polis memurunun salgından kaçmak için otobüse binmeye çalışan birkaç yüz işçiden oluşan bir kalabalığı sopalarla

düzenlediler. Sonuç uzun sürmedi, salgın sağlık sisteminin dayanabileceğinin ötesinde patladı.

Bu hükümet, ne kadar suçlu olursa olsun, sorumlu olan tek kişi değildir. Gerçekten de insanlık bir bütündür, sınır tanımayan salgın da insanlığın bütününe ilgilendirir tıpkı küresel ekonomi gibi.

Ve tam olarak, emperyalizmin dayattığı küresel iş bölümünde, Hindistan ilaç endüstrisinde önemli bir

nasıl dağıttığını gösterdi.

Bu, bugün kalabalık hastanelerin önünde umutsuzluğa kapılan ezilenlerin, tedavi olmak için neler yaşadığı hakkında bir fikir verebilir.

Ama bu nedenle kitlelerin, aşağılayıcı bir hükümete, yerel kapitalistlere ve hatta emperyalist düzene karşı içlerinde ne kadar öfke biriktiğini hayal edebiliriz.

L.O (28.04.21)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Aşı kıtlığı tröstlerin ve devletlerin siyasetinin sonucu

Coronavirüs aşılı dünya çapında sağlık kurumları tarafından onaylandı, ancak aşılama hala ilerlemiyor. Mart sonunda, sadece 126 milyon insan tamamen aşılandı; 320 milyonu bir doz aşı oldu. En az bir doz aşı alan dünya nüfusunun %1.5'i; iki doz %4'ü. Aşı sıkıntısı var, ancak ilaç sanayisinin büyük grupları olan "Big Pharma" için kâr sorunu yok. Sanayiciler, üretmek zorunda kalmadan önce kâr biriktirme marifetini ayarladılar.

İlaç sanayisi son derece yoğun bir sektör. Birkaç büyük Amerikan ve Avrupa şirketi dünya pazarına hükmediyor. Kâr payları, bankacılık sektörüyle yaklaşık aynı seviyede olup, tüm ekonomik sektörlerde en büyükler arasında. Ve aşı alt sektörü, daha da yoğunlaşmış durumdu. Dört grup, pazarın çoğunu paylaşıyor: ABD'nin Pfizer ve Johnson & Johnson, İngiltere'nin GSK, Fransa'nın Sanofi grupları var. Bunların, ilaçlarının fiyatını, altın fiyatı seviyesinde müzakere ettikleri devletlerle yakın ilişkileri ve ayrıcalıklı bağlantıları var. Çünkü devletler, sağlık sistemleri aracılığıyla ilaçları onlardan satın alıyor ve parayı ödeyen devletler.

Coronavirüs tüm kıtalara yayıldığında, büyük grupların önünde devasa bir pazar açıldı; milyarlarca insan için yeni bir aşı pazarı oluştu ve de belki de gripte olduğu gibi her yıl yenilenecek. Bu durum rekabeti ve iştahı körüklemedi ve kısmen kartları tersine çevirdi.

Pazar payı için yarış ve devlet müdahaleleri

Sektörün dört devi yarışa girdi; bazıları Johnson & Johnson gibi tek başına, bazıları Sanofi ve GSK gibi bir araya gelerek, bazıları ise Pfizer gibi Alman araştırma şirketi BioNTech ile anlaşarak. Daha sonra ilaç sanayisinin diğer dev şirketleri, aşıda uzmanlaşmış olmayanlar için bile yeni pazar, cazip hale getirildi. Oxford Üniversitesi tarafından geliştirilen aşıya el atan İngiliz-İsveç AstraZeneca'nın durumu budur. Bir de Start-Up'lar var; örneğin Moderna gibileri, büyük liglerde öne çıkmaya ve oynamaya çalıştılar.

Ancak hepsi başlangıçtan beri, devletin mali desteğini aldı. Büyük gruplar için bu durum açıkça ortada. Örneğin Moderna'nın bile Amerikan devletiyle özel bağları var. 15 Mayıs 2020'de Trump tarafından kurulan ve aşı araştırmalarını sübvans etmek için 10 milyar dolar dağıtmaktan sorumlu olan Warp Speed Başkanı Moncef Slaoui, GSK'da üst düzey yönetici idi, daha sonra Moderna'da yönetici oldu.

Amerikan devleti, finansal gücüyle, dansı yönetti ve yönetiyor ve de nüfusunun aşı pazarına erişimini teşvik ettiği gibi pazarı güvenceli bir şekilde şirketlere sunuyor. Şubat 2020 itibarıyla, sektördeki büyük sanayi gruplarıyla ilk anlaşmalar yapıldı. Haziran başlarında, merkezi ABD'de bulunan Johnson & Johnson, Pfizer, Moderna ve AstraZeneca ve Sanofi'den yüz milyonlarca doz, önceden satın alındı.

Mayıs 2020'de Sanofi CEO'su Paul Hudson, ABD'nin "aşılı önce alacağımı" söyledi,

çünkü önce o ödedi. Bu açıklama, Avrupa'ya elini cebine atması ve yüz milyonlarca doz sipariş etmesi için baskı yapmanın bir yoluydu.

Avrupa ülkeleri, en güçlü ülkelerin tüm Avrupa pazarının temsilcileri olarak konuşurken, ulusal sanayi şampiyonlarını destekleyecekleri bir mekanizma üzerinde anlaşma olmaması nedeniyle ABD ile rekabet edebilmek için zaman gerekti. Birkaç ay geç kaldılar ve tüm büyük Avrupa devletlerine hizmet edildi: İngiliz-İsveçli AstraZeneca, Johnson & Johnson'ın Belçikalı yan kuruluşu Janssen ve Bayer ve de Novartis ile ilişkili Alman-İsviçre grubu Curevax. Bu laboratuvarın teknik aksaklıklarına rağmen, birkaç yüz milyon doz için Sanofi ile yapılan sözleşme iptal edilmedi. Sadece gelecek sonbaharda vaat edilen aşının teslim edilmesine kadar ertelendi.

Toplamda, gezegendeki en zengin devletler tarafından 4.6 milyar doz satın alındı, ancak toplam nüfusu bir milyar bile değil. Bu, kişi başına ortalama dört dozdan fazla satın alındığı anlamına gelirken, bugün nüfusun %10'undan azı aşılanabildi. Bu rakamlar, ilaç endüstrisinin sübvans edildiği seviyeyi ve taahhüt ettiği dozları ne ölçüde vermediğini göstermektedir.

Gizlemeye bile ihtiyaç duyulmayan korumacılık

Pastanın ilk paylaşımı tamamlandıktan sonra, her grup kendi aşı geliştirme ve üretim yolunu belirledi. Devletler, ulusal sanayicilerini desteklemek için her şeyi yaptılar.

Bugün, Avrupa'da devletler AstraZeneca grubundan on milyonlarca doz talep ederken, ABD'de bu grup hala aşısını kabul ettiremedi. Aralık 2020'de, İngiltere hükümeti, milyonlarca insanı aşılamaaya başladığında, ABD sağlık ajansı kendi ülkesinde uygulanacak yeni bir klinik çalışma isteyerek, kullanımını reddetti. AstraZeneca buna uymak zorunda kaldı ve 22 Mart'ta yeni sonuçlar yayınladı. Ancak Amerikan ajansı hala kabul etmemenin bir yolunu buldu. Bu arada, Pfizer, Moderna ve şimdi Johnson & Johnson aşılarını, ABD pazarında satıyorlar.

Ayrıca, AstraZeneca'nın ABD'deki üretim tesislerinde zaten 30 milyon doz üretilmiş aşı var. Bu aşılar, Amerikan topraklarında kullanılamaz. Ancak hükümet, Avrupa pazarında daha fazla doz satabilen AstraZeneca'nın, Amerikan rakiplerine hala avantaj sağlayan Avrupa'ya ihracatlarını yasakladı.

Rus ve Çin aşılarının ABD pazarına veya en zengin Avrupa devletlerine erişimi yoktu. Onlara izin vermemek için propaganda ve sağlık bahaneleri, korumacı önlemlerden başka bir şey değil. Avrupa Birliği ve AstraZeneca grubu arasındaki soğukluk vesilesiyle, Alman lider Angela Merkel, Rus aşısı Sputnik V.'nin dozlarını sipariş etme tehdidini gündeme getirdi. Bu durum, aşının etkili olduğunu ve sadece ticari nedenlerin boykot edildiğini kanıtladı. Merkel, laflardan eylemlere geçecek mi? Almanya'daki sağlık krizinin siyasi sonuçları ve popüleritesindeki düşüş, oraya itebilir. Ancak muhtemelen, sadece sembolik bir sipariş olabilir; çünkü Bayer ve Novartis devleri tarafından üretilen Alman Curevac grubunun ürettiği aşının, bu yılın ikinci çeyreğinde tescil edilmesi planlanıyor.

Fransa'da Sanofi, Johnson & Johnson'ın aşısını gelecek Eylül

ayından itibaren ayda 20 milyon doz şişelemek için tesislerinden birini kullanacağını açıkladı. Ve Fransız hükümeti bu işbirliğini memnuniyetle karşıladı, neredeyse fedakarlık olarak sundu. Ancak gerçek, Sanofi'nin çok daha fazla doz üretme imkanına sahip olması ve onu kasım ayı sonlarında çıkacak olan kendi aşısı için saklamasıdır. Sanofi, Fransa Cumhurbaşkanı'nın, 17 Mart'taki Senato komitesinden önce, grubunun "Fransa'da, dokuz bölgede on sekiz fabrika "ile" çok güçlü endüstriyel kapasitelere "sahip olduğunu ve bu fabrikaların" yılda bir milyar doz "üretebileceğini ilan ederek bunu itiraf etti. Grubu bir aşı seçti ve buna bağlı kalacak: "Daha uzun süreceğini biliyoruz, ancak bu teknolojinin işe yarayabileceğine dair üstün bir garantimiz var." Fransız hükümeti, Sanofi'nin ulusal ve Avrupa pazarında hakimiyet kurmasına izin vermek için her şeyi yapacak.

Büyük İlaç (Big Pharma) üretim veya araştırma için yatırım yapmadı

Bazı üretim tesisleri yetersiz kullanılırken, bazı Avrupa tesisleri günün her saatinde çalışan Pfizer veya AstraZeneca gibi aşırı ısınıyor. Ancak şu anda satılık bir aşırıya sahip olan şirketler, üretimi artırmak için yatırım yapma nedeni görmüyor. Tam tersine aşı kıtlığı, dozlarını çok pahalı satmalarına olanak tanır. Tekel konumunda olmak, ekonominin tüm sektörlerinin güvencesidir ve eski Malthus politikası olup piyasayı biçimlendirmelerine yarar: Ürünü daha pahalı satmak için kıtlık yaratmak veya kıtlığı ağırlaştırmak için üretimi sınırlamak. Moderna, finansal bilançosunda aşısını ne kadar pahalı satmayı başardığını, üretim maliyetinin sadece %4 olduğunu yazarak açıkladı. Ve ona

pahalıya mal olan araştırma yatırımları değildi. Moderna veya Pfizer/Biontech'in RNA aşıları bilim insanlarına göre gerçekten devrim niteliğinde bir teknoloji olmasını sağlayan, Amerikan ve Avrupa devlet üniversitesi laboratuvarlarından yaklaşık 30 yıllık araştırmaya dayanmasıdır. Özel gruplar, kamu yatırımları tarafından ekilenleri biçiyor.

Üretilmeyen aşılardan satışından elde edilen milyarlarca euro ise bu gruplar tarafından özellikle biyoteknoloji sektöründe spekülasyon için kullanılıyor. Borsada, Moderna hissesinin değeri bir yılda neredeyse 6, BioNTech'inki 3 kattan fazla, sektörde GSK ile aşı başlatacak olan Novavax'ın değeri daha fazla, 15 kat, arttı. Borsadaki hisseleri spekülasyona konu olan düzinelerce start-up var. Bu finansal kumarhanede kazançlar, aşı satışından daha hızlı ve daha fazla olabilir.

Sağlık sistemleri bunalmış durumda ve ölümler artıyor. Ancak en ölümcül olan virüs değil, tröstler arasında ve onları destekleyen devletler arasında ekonomik savaşın hüküm sürdüğü bu sosyal organizasyon ve ezici çoğunluğun aleyhine, küçük bir azınlığı zenginleştiren bir mali asalaklıktır. Bu ise sadece tiksinti uyandırabilir.

Bir yıl önce, salgının başlangıcında, aşı yarışıyla ilgili bir program sırasında görüşülen ekonomist Sylvie Matelly, dünyadaki tüm laboratuvarlardan ve tüm üretim kapasitelerinden araştırma havuzunun müthiş olacağını, ancak bunun "tatlı bir rüya" olarak kalacağını söyledi. Tahminleri doğru çıktı ve bu da bekleniyordu. Üretim araçlarının özel mülkiyeti hüküm sürdüğü müddetçe, insanlık bir kabusla yüzleşmek zorunda kalacaktır. (31.03.2021 LDC no:215)

Güncel... Güncel... Güncel...

Filistin'de isyan ve tehlikeler

Yüz binlerce Filistinlinin mülklerinin kamulaştırılması ve buralarda yaşayanların sürgün edilmesinden bu yana, İsrail devletinin ilanını takip eden savaş sonrasında, mülksüzler ile orada bir sığınak bulacağını sanan Yahudiler arasında sürekli bir düşmanlık duvarı ortaya çıktı.

Siyonist liderler, emperyalizmin sarsılmaz desteğine sahip olmak için devletlerine bölgedeki düzenin koruyucusu rolünü oynamayı seçerek, halklarını bir çıkmaza kilitlediler. Böylece İsrail nüfusunu, düzenin koruyucularına dönüştürdüler.

1967'deki Altı Gün Savaşı, Mısır'daki Nasır, Ürdün kralı ve Suriye'nin Baas liderleri gibi Arap liderlerin milliyetçi şovları bahanesiyle İsrail tarafından başlatıldı ve özellikle, Batı Şeria'nın ve Kudüs'ün Doğu kısmının fethine yol açtı. O zaman Filistin Direniş Hareketi radikal, hatta devrimci yönüyle yayılan popüler bir güç haline geldi. Kadınların mücadeleye eşit şekilde girdiğini gördük.

Hatta bazı siyasi kolları, kendilerini Marksist-devrimci ilan etti. İsrail'de de yankılanan bu gelişme, halkın seferberliğini Arap liderlerin arkasına takılarak feda etmeyi tercih eden Filistinli liderler tarafından boşa harlandı. Ürdün ve Lübnan'daki Filistinli savaşçıların katledilmesine yol açtı ve bölgenin gerici güçlerini

devirmek için kaçırılan fırsatları çoğalttı.

1987'den 1991'e kadar İsrail ordusu tarafından işgal edilen Batı Şeria'daki İntifada'yı (Arapça ayaklanma demek) "taş savaşı"nı başlatarak, liderlerinin onları sürüklediği çıkmazı kırmaya çalışan Filistin halkı ve özellikle gençleriydi. Dört yıl boyunca askerlerin mermileriyle karşı karşıya kalan yüz binlerce gencin büyük ayaklanmasıydı.

Arap liderlerin geleneksel denetimi dışındaki bu halk ayaklanması, İsrail devletinin Siyonist liderleri ve ayrıca Filistinli liderleri endişelendirdi. Filistinli kitlelerin kontrolünü yeniden sağlamak için, 1993 Oslo Anlaşmaları, bir Filistin devletinin kurulmasına söz verdi. Ancak bu, Batı Şeria'nın bir bölümünde, mevcut İsrail ordusunun gözetimi altında bir Filistin otoritesinin kurulmasıyla sınırlıydı.

Amerikan emperyalizminin himayesinde yapılan bu sözde normalleşme çerçevesinde, İsrail hükümetleri tarafından teşvik edilen Filistin topraklarının sömürgeleştirilmesi devam etti. Milliyetçi ve dinci bir aşırı akımın gelişimi sürdü.

Bu gelişme gerici İslamcı akımın yükselişi ile Filistin tarafında da büyüdü. Filistin giderek küçülmesi, Hamas'ın Gazze'deki iktidarı ele geçirmesine, orada dini bir polis rejimi kurmasına izin verdi.

Filistinli gençlerin bir kısmının bir kez daha kendiliğinden ayaklanması, Filistinlileri, Doğu Kudüs'ten kovup yerlerine İsraili Yahudi aileleri yerleştirme girişimine verilen cevap. Bu sık yapılan uygulama, bu sefer bir patlamaya neden oldu. Ayaklanma, İsrail liderliğini ve aynı zamanda her şeyden önce halk inisiyatifinden korkan Hamas'ın liderliğini de endişelendirdi. Hamas'ın tüm Filistin nüfusuna yaymayı hayal ettiği gücüne meydan okuyabilir.

Hamas liderliği, Filistinli gençlerin yardımına geliyormuş gibi yaparak roketlerini İsrail'e fırlattı. Gerçekte yaptıkları, kendilerini isyanın sözcüsü olarak sunarak olayları kullanma girişimidir. Aynı zamanda isyanı, Hamas'ın bildiği orantısız bir askeri çatışmaya doğru kaydırma arzusudur.

Durum hem İsrail'de hem de Arap tarafında en gerici akımları daha da güçlendirme riskini taşıyor. İsraililerin bir kısmı "işgal altındaki toprakların yerleşimci faşistleri" olarak adlandırdıkları şeye rehin oldu.

İsyanın bir kez daha adaletsizlik, baskı ve sömürden doğduğu bir dönemde, proleter devrimci komünist politikanın yokluğu şiddetle hissediliyor. Kitlelerin onayını alırsa, emperyalizmin on yıllardır bilerek sürdürdüğü karşıtlıkların üstesinden gelebilecek tek güç budur.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.